

Lélektan általában

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 38. szám, 2020. szeptember 18.

Anyám szerint pszichológia szakra csak azok mennek, akiknek inkább pszichológushoz kellene járniuk. Emlékszem a lányom arcára, ahogy az anyámat nézte, miközben erről beszélt. Anyám szájából szinte kifröccsentek a szavak, a lányom kikerekedett szemmel bámulta, ingatta a fejét, de a kocsiban már csak neveltünk az egészen. Tizennégy éves volt, az anyám viszont leragadt nyolcnál. Szomorú, de így van. A műanyag könyvjelzők úgy kornyadoznak a polcokon, mint a disznófülek. Erről is a férjem jut eszembe, ahogy hajnali ötkor koccint a konyhában a nagyapámmal, nekem pedig mindjárt oda kell tartanom a vándlingot a disznó nyakához, hogy belefolyjon a vér, aztán moshatom a belet a trágyadombon, aztán tölthetem bele a véres hurkát, szeletelhetem a zsírszalonnát. Nincs nekem semmi bajom a disznóvágással, megeszem a disznóhúst is, de én nem így akartam leélni az életemet, a férjem mellett viszont csak ez lehetett volna az életem. Éreztem, hogy a férjem lassan kiöl belőlem mindent, ami emberi. Nézem a papírlapokat, valaki rajzolt egy elefántot, és mellé írta, hogy „vándorcirkusz (néha)”. Kunkorodik az elefánt orra, valaki megjelölte a főpostát, valaki berajzolta a nem létező folyómedret. Ezt akár a lányom is rajzolhatta volna, őt is mindig az érdekli, ami nincs, mintha a saját képzeletében élne. Még megteheti. Szeretek itt ülni, a piros puffon, a katalógusszámokat kívülről tudom, a társadalomrajz és szociográfia 308, a statisztika 310, a kedvencem a 150-es. Lélektan általában.